

NATUURKUNDIGE
BESCHOUWINGEN
OF
Zedelyke en Aangenaame
BESPIEGELINGEN

Over de Werken der
Natuur
Met Platen.

Door
R. Wildinge

III DEEL

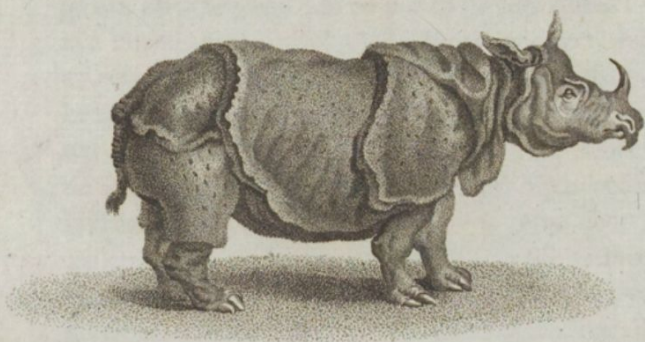
1387

B 28

ROTTERDAM by N-CORNEL

MDCCXCIII

Rhinoceros

DE RHINOCEROS.

De Rhinoceros, volgens de rangschikking van Linnaeus, behoort onder de order van de BELLUÆ; in de Clasfè van de *Mammalia*, of zoogende Dieren: daar zyn van dit geflagt maar twee (*) verscheidenheden bekend; naamlyk

De RHINOCEROS met *een* Hoorn, en
de RHINOCEROS met *twee* Hoornen.

DE EENHOORNIGE RHINOCEROS

Naar eene Tekening van de Seve.

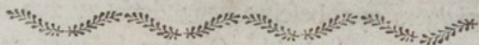
KENTEKENEN.

Eene lange harde Hoorn op de Neus.

*Twee groote Snytanden, en twaalf maaltanden
in ieder Kaakbeen.*

Drie teenen aan elke voet; en

Het Lyf met eene oneffe kaale Huid bedekt.

Naast den Oliphant is de Rhinoceros het vermogendste van alle viervoetige dieren; zyne kragt is zelfs niet minder gedugt dan die van den Oliphant; en

(*) Zommige Reizigers maaken gewag van eenen *Rhinoceros met drie hoornen*, doch zy zyn door geenen Natuurkenner tot nog toe waargenomen of beschreeven.

en hoewel hy aan het oog kleiner vertoont, is zulks alleen om dat hy laager op zyne pooten staat; maar in natuurlyke vermogens, leerzaamheid, en ingeschapen kennis, kan hy in geene vergelyking komen met den Oliphant. De Natuur heeft de Rhinoceros met geene hoedanigheden begaafd, die hem boven den gemeenen rang der viervoetigen dieren kan verheffen. — Hy is zyne meerderheid boven zyne mededieren verschuldigd aan zyne groote sterkte, en zyne gedugte wapenen.

De lengte van de Rhinoceros, van de neus tot aan de staart, is doorgaans twaalf voeten; zyne hoogte zes of zeven voeten, en de omtrek van zyn lyf zo groot als zyne lengte. Hy is overal bedekt met eene zwartachtige huid, die zo hard en ondoordringbaar is, dat hy zelfs met geenen kogel te doorschieten is, uitgenomen aan den buik, daar zy zager, en doordringbaarer is. — De gantsche huid, zelfs die van de pooten niet uitgezonderd, is met knobbels bedekt, die op eenen afstand naar schobben gelyken, en als zodanigen door veele reizigers zyn beschreeven; doch zy zyn loutere verhardingen van de huid. Op den hals en rug zyn deze knobbels klein; maar op de zyden en vooral op de kruisen zyn ze veel grooter: dewyl de huid van den Rhinoceros zich niet laat inkrimpen of uitrekken, zoude het dier byna eenen onbeweeglyk klomp zyn, indien de natuur hem geene middelen verzorgd had om de onrekbaarheid van zyne huid te vergoeden. Hiertoe heeft zy hem eene ruimte van huid.

ge-

gegeeven, die met groote plooien van het lyf nederhangt. Rondom den hals, die zeer kort is, zyn 'er twee, aan de Schouders is weder eene ploei, die tot aan de voorste pooten nederwaards loopt, en eene andere aan het agterste gedeelte van den rug, die tot aan den fchenkels loopt; tusfchen deze plooien is de huid zo zagt aan het gevoel als zyde, en, zo wel als die van den buik, van de koleur van menfchen vel: hier door word de beweeging van den kop en van alle de leden zodanig geholpen, dat het dier, fchoon log aan het oog, zich met eene groote fnelheid kan bewegen, en voortloopen.

De Kop van den Rhinoceros is zeer groot, en gelykent zeer veel naar dien van een Varken; de bovenfte lip is veel langer dan de onderfte, en hangt over dezelve heen, byna als van een Paerd; deze lip, kan het dier zes of zeven duimen verlengen of verkorten naar goedvinden; en daarmede zyne fpyze by een zamelen, en alles omvatten dat hy in zynen mond wil brengen. Dan het merkwaardigfte lid van dit dier, en waardoor hy van alle andere dieren verfchilt, is de hoorn die het op zyne neus heeft, en die zomtyds vier voeten lang word, en zes of zeven duim dikte van onderen; deze hoorn is gemeenlyk bruin van koleur; hoewel men die zomtyds gezien heeft van eene grys, en zelfs van eene witte koleur; en fchoon flegts met eene soort van kraakbaan aan het been van den kop, en aan het vel van de neus vast, kan egter het dier eene wonderbaarlyke kragt daarmede uitoeffenen: zelfs mel.

melden de Romeinsche Historie-Schryvers , dat een Rhinoceros , in een dier gevegt van wilde beesten , waarin dat vermaard volk zo veel vermaak schepte , eenen Os met zynen hoorn opnam , en in de lugt smeet. Geen wild dier zal gaarne den Rhinoceros aantasten , de Tyger zelf , die den Leeuw en den Oliphant durft aanvallen , zal den Rhinoceros niet ligt aandoen ; want als hy hem wil bespringen , ryt hy hem met zynen hoorn den buik op.

De hoorn van den Rhinoceros word hooger geschat by de Indiaanen dan het Yvoor van den Oliphant ; niet om deszelfs wezendlyk nut ; hoewel men 'er verscheidene snoesferyen van maakt ; maar uit hoofden van zekere geneezende hoedanigheden die de Indiaanen denzelven toeschryven. De witte hoorns , als zynde de zeldzaamste , worden het hoogste geschat. Onder de geschenken die den Koning van Siam aan Lodewyk den veertienden gezonden heeft , waren zes Rhinoceros tanden.

De Rhinoceros heeft in elk Kaakbeen twee groote Snytanden , die zeer wyd van elkanderen staan , een in iederen hoek van het been , en behalven die , nog twaalf maaltanden in ieder kaakbeen.

De Ooren van den Rhinoceros staan altoos regt over einde , en gelyken zeer veel naar die van een Varken , nitgenomen dat zy naar evenredigheid kleiner zyn , en met borstel haren bedekt.

De oogen van dit dier , gelyk van alle groote dieren , zyn zeer klein in evenredigheid van den kop ; zy staan diep in het hoofd , en maar half geopend , en bezitten geen de minste levendigheid.

Zy-

Zyne pooten zyn kort , rond en zeer fterk ; aan elke voet heeft hy drie vooruitfteekende teenen , met zwarte naagels bedekt. De flaart is kort , reikende flegts tot aan de hakken ; aan het einde is hy met eenige korte , dikke en harde haren bezet. Het wyfjen heeft twee prammen op den buik geplaatst , en brengt maar een jong te gelyk voort , en dat niet kort na elkanderen. De jonge Rhinoceros is in de eerfte maand niet grooter dan eenen hond , en zonder hoorn ; hoewel de wortels daarvan , zelfs in de onvolwasfen vrugt , duidelyk te befpeuren zyn ; op zyn tweede jaar is de hoorn omtrent een duim lang ; en op zyn zestiende jaar negen oft tien duimen lang ; groeiende dus langzaamerhand uit , tot dat hy de lengte van drie en eene halve of vier voeten bekomen heeft. Men zegt dat zy zeventig of tagtig jaaren leeven.

De Rhinoceros is in 't groot het geen het varken onder de kleinere dieren is ; zonder wreed , of zelfs zonder zeer wild te zyn , is hy gantsch ontembaar ; bezittende noch vernuft , gevoeligheid of leerzaamheid : In zyne gewoontens heeft hy ook zeer veel overeenkomst met het varken : hy is zeer geneigd om in den grond te wroeten , en fchynt vermaak te fcheppen met zich in de flyk en in moerasfig water te wentelen , het geen hy mogelyk doet om zynen harden huid zagt te houden : want men heeft gezien dat de huid van de Rhinoceros die in de diergaarde te Versailles gehouden word , zodanig berfte en afsprong , wanneer hy in de zon ging , dat men het raawe vleesch door heenen zag , en het bloed 'er uit liep ; waarom men genoodzaakt

zaakt is geweest eenen diepen kuil te graaven, die men met water vulde, waarin het dier byna den gantschen dag ging leggen, en daar door het bersten van zyne huid belette.

De Rhinocerossen worden gevonden in Bengaalen, Siam, China, en andere Oosterfche Landen: Op het Eiland Java, Sumatra, en Ceylon; in Abyfinie, en in de zuidlyke deelen van Afrika, tot aan de Kaap de Goede Hoop: doch zy zyn zo meenigvuldig niet als de Oliphanten; ook leeven zy niet gelyk die dieren in benden en troepen; men vind zelden meer dan twee, of op het hoogfte, drie by elkanderen; en meest altyd op moerasfige of waterachtige plaatfen, of aan de Oevers der Rivieren. Hunne spyze is grof gras, ftekels, brandnetels, doornachtige heesters, en alle foorten van graanen, ook zyn zy zeer verlekkerd op het fuiker riet; wanneer zy op bebouwde landen komen rigtten zy zelfs grooter verwoefing aan dan de Oliphanten; want behalven het geene zy eeten en vertrappen, maaken zy onder het loopen groote vooren met hunnen hoorn, en ftooten daar mede alles wat hun in den weg ftaat om verre: fchoon deze dieren ontembaar, en aan vlaagen van verwoedheid onderhevig zyn, die niet te stillen zyn, leeven zy in volmaakte vrede met hunne mede dieren, ook vallen zy den mensch niet aan, ten zy zy beledigd worden; maar dan zyn zy ten uiterfte wraakzugtig, en vervolgen hunnen belediger zo lang tot dat zy zich gewroken hebben, of het voorwerp hunner vervolging ont-

fnapt

snapt is. De Heer Pennant verhaalt, dat een Engelsch Officier in Indie, eenen Rhenoceros beledigd hebbende, en zynen wraak niet kunnende ontkomen, trof het dier hem zo geweldig met zynen hoorn dat hy hem den buik oprydede. Een ander Heer, die met twee goede vrienden eene wandeling te paerd deed buiten eene Stad in Indie, ontmoetede in een bosch een wyfjen Rhenoceros met haar jong; toen het de drie Heeren gewaar werd, joeg zy haar jong voor zich heenen in het bosch. Een der Heeren had de onvoorzichtigheid om de Rhinoceros te vervolgen en haar met zynen hartsvanger eenige hakken te geeven, zonder egter het dier te kwetsen. De Rhinoceros verdroeg dit zeer geduldig, tot dat zy haar jong in de fruiken verborgen had; maar toen keerde zy aanstonds terug, om zich over de gedaane belediging te wreken; zy vatte de katoene laers van den Heer die haar aangedaan had, en scheurde die aan stukken; het paerd keerde zich om, en zette het op de vlugt, de Rhinoceros vervolgde het met een afgryfelyk gebrul, de boomen, en alles wat haar in den weg was, met een schriklyk gedruis, om verre smytende. Haar belediger uit het oog verlooren hebbende, tastte zy een der andere Heeren aan, die zich agter twee dikke boomen verschool, die naauwlyks twee voeten van elkanderen afftonden: de Rhinoceros wilde tot hnn geluk, tusfchen die twee boomen indringen, en schoon zy dezelve als een riet deed flingeren, konde zy de stammen niet breeken, maar met haar kop 'er tusfchen

fchen in bleef zitten , het geen de Heeren gelegenheid gaf om haar met hunne piftoolen in den kop te treffen , en met behulp van eenige flaaven , te overmeesteren en af te maaken.

Dewyl de Rhinoceros , gelyk reeds gezegd is , niet te temmen is , kan hy den mensch geen nut toebren- gen , en word derhalven zelden levendig gevangen ; zyn vleesch word egter voor eene lekkerny gehouden by de Indiaanen en Negers ; van zyne huid word het beste leder gemaakt dat in de waereld bekend is. Van zynen hoorn maakt men drinkbekers , die door de bygeloovige Indiaanen hoog gefchat worden , als zynde zy van begrip dat zy van eenen zullen fplyten wan- neer 'er vergiffig drank ingegooten word ; doch zulks is onwaar bevonden : zy fchryven ook de huid , het bloed , en zelfs de pis en den afgang van dit dier ge- neeskundige kragten toe , die mogelyk haar beftaan hebben alleen in de inbeelding van dat bygeloovig volk.

De Rhinocerosen worden , gelyk de Oliphanten , in overgedekte kuilen , waarin puntige ftaaken ftaan ge- vangen , en met knubbels en fpiesfen afgemaakt ; of men fchiet hen met yzere ftaaven , of groote yzere kogels in den onderbuik , of by de ooren in den kop , wanneer hy in flaap is , om dit met het minfte gevaar te kunnen doen , vervolgen hem de jaagers , die zom- tyds twintig in getal zyn , eenige dagen agter eenen van verre op zyn voetspoor , eenigen van hunne mak- kers van tyd tot tyd uitzendende om hem te befpieden ;

en wanneer zy hem in flaap vinden, naderen zy hem in stilte, en branden allen te gelyk op hem los. De Indiaanen die geen schietgeweer hebben, werpen hem dan met hunne werpspiefen in het lyf, en loopen hem zo lang na tot dat hy aan zyne wond sterft. Dan hoe zy hem ook naderen, draagen de jaagers altyd zorg om niet aan de windzyde van hem te komen; want dit dier is zo fyn van reuk, dat hy van zeer verre ruiken kan, en zo hy zyne vervolger gewaar word, valt hy hem met verwoedheid aan; dan dewyl hy uit de byzondere plaatfing van de oogen niet dan regt voor hem zien kan, en gevolgelyk altyd regt voorwaards loopt, is het niet moeilyk hem te ontwyken.

In het Jaar 1513 heeft Emanuel, Koning van Portugal, eenen levendigen Rhinoceros aan den Paus gezonden, die het Schip, waarin hy overgebragt werd, zodanig met zynen hoorn stoottede, dat het te berstening, en verzonk met het dier daar in; en nog niet veele jaaren geleeden, is 'er op dezelve wyze nog een verdronken, die van Vrankryk naar Italie vervoerd werd. In het Jaar 1739 is 'er een levendig Rhinoceros in London aangebragt, en nog een in het jaar 1741. De eerste (waarvan de kundige Dr. Parfons in het jaar 1743, eene naauwkeurige beschryving gegeven heeft) was van Bengalen gebragt, en schoon maar twee jaaren oud, heeft zyne reis omtrent elf duizend guldens gekost. Hy at dagelyks zeven ponden ryst, met drie ponden suiker gemengd; men gaf hem ook hooi en gras, welk laatste hy liever atte dan het hooi: hy

dronk niets dan water, en eene groote hoeveelheid te gelyk. — Hy was ftíl van aart, en liet toe dat men hem over al aanraakte: doch als hy hongerig, of van iemand geflagen werd, werd hy toornig, en dan gaf hy eenen hoogen fprong voorwaards, en ftootte met zynen kop tegen de muur, met zo veel fnelheid, dat het haast onmogelyk fcheen hem te kunnen ontwyken; en men kon hem niet tot bedaaren brengen, dan met hem eeten te geeven.

Deze Rhinoceros was niet hooger dan eene jonge koe; maar zyn lyf was zeer lang en dik, en had veel overeenkomst met dat van eene koe, op het einde van haaren dragt. Zyn hoorn, die noch maar omtrent een duim lengte had, was zwart, en aan de punt glad; doch laager was hy vol rimpels, die agterwaards naar deszelfs voet liepen; zyne tong was zeer zagt; zyne oogen waren zonder levendigheid, en nader by de neusgaten geplaatst dan in eenig ander viervoetig dier. Zo oplettend was hy op het geen 'er omging, dat als men een geraas maakte, terwyl hy fliep of at, ligtte hy oogenbliklyk zynen kop op, en luisterde zo lang tot dat men ophield. Men heeft bemerkt dat dit dier zyn water agterwaards loosde, waarom men van gevoelen was dat het mannetjen het wyfjen niet beſpringt, maar dat zy agterwaards met de kruisfen tegen elkanderen koppelen.

In het Jaar 1749 is 'er ook een Rhinoceros in Europa rondgevoerd geweest; deze atte dagelyks zestig ponden hooi, en twintig ponden brood, en dronk elken dag

dag veertien emmeren water: hy was zeer mak, en naa evenredigheid van zyne grootte en zyn log voorkomen, ook zeer gaauw. Men heeft hem gewoogen, en bevond dat hy vyf duizend ponden zwaar woog.

Die welke in de diergaarde te Versailles is, eet omtrent honderd en zestig ponden hooi op eenen dag.

De meeste geleerden zyn van gevoelen, dat de Rhinoceros de Eenhoorn is van de heilige Schriften; dewyl hy alle die hoedanigheden bezit die men dat dier daarin heeft toegeschreeven --- toornigheid --- ontembaarheid --- groote sielheid, en eene verbaazende sterkte. Hy is den Romeinen in vroege tyden zeer wel bekend geweest; zelfs hebben zy hem in hunne diergevechten vertoond, gelyk by veelen hunner Schryvers gemeld staat. Augustus heeft eenen van dezelve in zynen triomf wegens zyne overwinning over Cleopatra vertoond.

DE TWEELHOORNIGE RHINOCEROS.

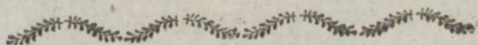
Afgebeeld naar eene Tekening van SPARMAN,

Deszelfs (van den Eenhoornigen Rhinoceros verschil-
lende) KENTEKENEN zyn.

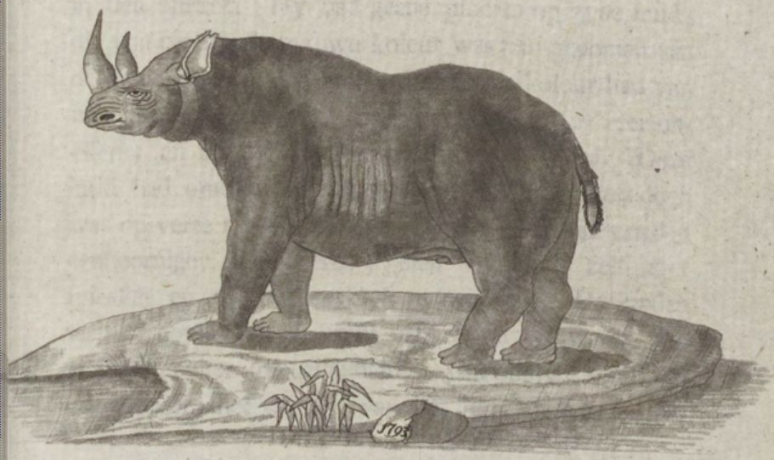
Twee kegelachtige hoornen op de Neus.

Drie korte Teenen aan elke voet.

Eene effen gladde huid.

Verscheidene Natuurkundigen hebben ons afbeel-
dingen van dit zonderling dier medegedeeld; doch de
meesten, zelfs van de beroemdste reizigers, hebben
eenen eenhoornigen Rhinoceros gegeven, en flegts twee
hoornen op de neus geplaatst; als of het eenigste on-
derscheid tusfchen de twee foorten, in het getal der
hoornen bestond. De eenigste egte tekening van dit
dier, die ons bekend is, is die van den kundigen Heer
Spar-

DE TWEE HOORNIGE RHINOCEROS.

Sparman, die dezelve naar eenen door hem-zelfen geschoten Rhinoceros heeft vervaardigd; en daar die Heer eene naauwkeurige ontleedkundige beschryving van dit dier heeft gegeven, en men alle reden heeft, om op deszelfs aftekening te vertrouwen, hebben wy die naauwkeurig gevolgd.

Van de twee die hy geschoten heeft, was de grootste zo zwaar, dat vyf menschen niet in staat waren om hem te verplaatsen; doch hy heeft de afmetingen van de kleinste alleen opgegeven; deze was elf en eene halve voet lang, zeven voeten hoog, en twaalf voeten in den omtrek. Hy had geene plooien op zyne huid, die van eene aschgrauwe koleur was; uitgenomen aan de flanken en aan den buik, daar hy de koleur had van menschen vel: zy was egter knobbeltig en zeer oneffen, en als zy droog was uitermaate hard. Deze huid had omtrent een en eene halve duim dikte; doch was op verre na zo ondoordringbaar niet als die van den eenhoorniger Rhinoceros; men kon haar zelfs met spiesen en pylen gemaklyk doorbooren. De randen van de ooren, en de punt van den staert waren met weinige donker koleurige haren, van omtrent een duim lang, bezet; het overige van het lighaam was zonder hair.

Schoon de bovenste lip van dit dier langer dan de onderste is, en hetzelfde tot eenen vinger dient, gelyk wy van den eenhoornigen Rhinoceros verhaald hebben; is zy egter veel korter dan die van dat dier; zo als in de afbeeldingen duidelyk te zien is.

Beiden de mannetjens en de wyfjens hebben twee hoornen, die agter elkanderen ftaan, in eene lyn met de neus; de voorfte die doorgaans de grootfte is, heeft gemeenlyk agttien duimen lengte by eenen volwasfen Rhinoceros; hoewel 'er by den eenen Rhinoceros of den anderen verfchil kan zyn; gelyk in de hoornen van andere dieren plaats heeft. Deze hoornen zyn van een kegelachtige gedaante, eenigzins naar agteren gekromd; van onderen zyn zy oneffen, als of zy uit hoornachtige peezen waaren te famen gefeld; doch boven aan zyn zy glad en effen, gelyk die van eenen os. Uit de plaatfing van de hoornen zoud men van begrip zyn, dat hy van de agterfte hoorn weinig gebruik konde hebben; dan het tegendeel is waar; want de voorfte hoorn keert hy geheel op zyde; en gebruikt de agterfte om de boomen op te fcheuren; en de wortelen uit den grond te wroeten; waarom dezelve by de oude Rhinocerosfen meest altyd afgesleeten of afgebroken zyn.

De oogen zyn klein en ftaan diep in het hoofd; zyn gezigt is niet zeer fterk; maar dit word het dier vergoed door zyne reuk en zyn gehoor; die uittermaate fcherp zyn. De ooren zyn gevormd byna gelyk die van den eenhoornige Rhinoceros. Zyne voeten zyn rond, en niet zeer breed; zynde elk voorzien van drie hoeven of teenen, die egter maar weinig vooruitfteeken.

Men heeft in het algemeen gezegd, dat de tong van dit dier zo hard was, dat hy daarmede het vel van iemand die ongelukkig de flagtoffer van zyne woede

was geworden konde aflikken: de Heer Sparman getuigd egter, dat hy zyne hand in den muil van eenen pas gefchoten Rhinoceros heeft geftoken, en de tong volmaakt glad en zagt bevond.

De volgende byzonderheden getrokken uit de befchryving door dien Heer medegedeelt; fchoon van de kleinste door hem gefchotene Rhinocerosen, zullen onze Leezers een klaar denkbeeld geeven van de ontzachlyke grootte dezer dieren. De maag was vier voeten lang, en twee voeten breed; waaraan eene pyp of buis, agt en twintig voeten lang, en zes duimen breed, vast was: de nieren waren een en eene halve voet breed; het hart was even zo lang, en byna van gelyke breedte; de lever, van de regter tot de linker zyde gemeeten, werd bevonden drie en eene halve voet breedte te hebben, en twee en eene halve voet lengte, zo als die in het lyf hong, wanneer het dier op zyne pooten stond. Hy had geen galblaas, gelykende, in dit opzigt, naar het paerd; ook is hy niet herkaauwend. In de maag vond men worrelen en kleine takken van boomen gekaauwd; waarvan zommigen de dikte van eenen vinger hadden: daar was ook eene groote hoeveelheid van sappige plantgewasfen, en daaronder eenige fcherpe en ftekelachtige heesters: de reuk die uit deze massa voortkwam, was niet onaangenaam, zy verspreidde in het tegendeel eenen aangenaamen geur in de rondte; het is derhalven niet zeer te verwonderen dat de Hottentotten zynen drek in plaats van tabak rooken.

De holte van het bekkeneel waarin de hersenen lagen, was van eene ovaale gedaante, en zeer klein; zynde naauwlyks zes duimen lang, en met erwteten gevuld zynde, bevond men dat 'er maar twee pinten in konden gaan; daar het bekkeneel van eenen mensch, op dezelve tyd gemeeten, byna drie pinten inhield.

Met opzigt tot de gewoontens verschilt dit dier zeer weinig van den eenhoornigen Rhinoceros. Hy is gelyk die, wild en ontembaar; hy leeft ook alleen, en niet in troepen, en schynt dezelve redenlooze driften te bezitten, die den eenhoornigen Rhinocerosfen kenmerken: hy bezit, gelyk die, eene zeer fyne reuk, en op het minste gerucht, steekt hy zyne ooren op, en luistert met diepe aandacht, en als hy iemand van naby ruikt, springt hy hem aan met eene verbaazende snelheid, alles wat hem in den weg staat om verre stootende, zelfs heeft men voorbeelden dat hy een wagen, die hem in den weg stond, op zyne hoor en nam, en een eind wegs verre droeg; men kan egter zyne woede ontkomen, als men zynen eersten aanval behendig weet te ontwyken; want doordien het dier maar regt voor hem heenen kan zien, loopt het altyd regt voorwaards, zonder den geenen die hy heeft aangevallen te vervolgen. In het loopen slingert hy zynen kop heen en weder, en schynt vermaak te scheppen, om den grond, onder het loopen, met zyne hoornen om te ploegen. Als hy vervolgd word loopt hy op eenen korten draf, doch sterk opgejaagd wordende, loopt hy op een galop verscheidene

my.

mylen verre, zonder uitterusten: hy loopt dan van het eene bosch in het anderen; de boomen die hem in den weg staan om verre stootende als of zy om verre geschoten werden; doch zo die te taai zyn, buigt hy ze als riet, en als de jaager dan dicht agter hem is, kan hy door zo eenen boom, als die weder opryst, verpletterd worden.

Het wyfjen brengt maar een jong te gelyk voort. De tweehoornige Rhinocerossen worden gevonden in Afrika, vooral in de zuidlyke deelen; en in Abysfinie, alwaar zy menigvuldiger schynen te zyn dan de andere soort, en worden op dezelve wyze gejaagd. In Afrika vangt men ze in overdekte kuilen, of men bekruipt ze als zy in slaap zyn, gelyk wy van den eenhoornigen Rhinoceros verhaald hebben.

Deze Dieren worden zeer zelden in Europa overgebracht: eenige jaaren geleden, is 'er een in Duitschland vertoond geweest; doch by Mannheim over den Rhyn met hem willende vaaren, stootte hy de Schuit waar hy in overgevoerd werd, te bersten, dat zy te gronde ging, en het dier verdronk.

